

midler, der er bestemt til salg, eller ved rensning af kar og redskaber, som benyttes til sådanne levnedsmidler.

Der findes ikke i den *svenske lov* eller i *det tyske lovforslag* sikre parallelbestemmelser til den foreslåede regel.

I den *svenske livsmedelløvsreform* af 5. november 1971 (SFS 1971:807) findes derimod en noget lignende regel.

Bestemmelsen i stk. 1 tager sigte på den nu almindelige forhandling af „kildevand“ og isterninger i emballage.

Eventuelle krav m. h. t. drikkevand, der aftages fra vandforsyningssystemer, herunder brønde, bør udfærdiges i henhold til § 48 i vandforsyningsloven (lov nr. 169 af 18. juni 1969).

Til § 21.

Bestemmelsen, der har sammenhæng med reglen i forslaget § 27 om varers betegnelse, har forbillende i den *gældende lovs* § 12. Den del af § 12, der foreslås overført til den nye lov, er følgende:

„Indenrigsministeren bemyndiges til . . . . . at fastsætte de krav, der af sundheds-, ernærings- og kvalitetsmæssige grunde må stilles med hensyn til, hvorledes de enkelte levnedsmidler, der udbydes til salg, skal være tilvirket — herunder regler sigtende til, at levnedsmidternes værdifulde stoffer ødelægges mindst muligt — samt hvorledes de skal . . . . . behandles. Endvidere er indenrigsministeren bemyndiget til . . . . . at give regler om . . . . . deres indhold.“

Den *svenske lov* indeholder følgende bestemmelse: Er det af særlig betydning fra et sundheds- eller næringsmæssigt synspunkt eller iøvrigt for at tilgodese forbrugerinteresser, kan kongen eller den myndighed, kongen bestemmer, foreskrive en bestemt sammensætning eller beskaffenhed iøvrigt (levnedsmiddelstandard) for levnedsmidler af bestemte arter.

Tilsvarende bestemmelser findes i *det tyske forslag*.

Bestemmelsen er efter den *gældende lov* anvendt ved udfærdigelsen af bekendtgørelser om bl. a. grønt- og frugtkonserver, saft og most, vin og spiritus, marmelade m. v., konsummælkprodukter og om tilsætning af vitaminer og mineraler til mel og gryn.

Det tyske forslag fastslår, at det er forbudt at sælge

- a) eftergjorte levnedsmidler,
- b) levnedsmidler, der afviger fra den almindelige opfattelse herom i omsætningen og derved med hensyn til værdi, især nærings- og nydelsesværdi eller brugbarhed, er ikke uvæsentligt forringet,

c) levnedsmidler, der er egnet til at vække forestilling om en beskaffenhed, der er bedre end den faktiske,

alt hvis fyldestgørende deklaration om forholdet ikke er givet.

Det tyske forslag hjemler ligeledes, at der kan kræves tilsat røbestoffer for at lette kontrollen med levnedsmidternes beskaffenhed.

Bestemmelsen i stk. 2 tænkes bl. a. anvendt med henblik på at skelne analytisk mellem animalsk protein og protein af anden, herunder vegetabilisk oprindelse.

Efter bestemmelsen om røbestoffer i stk. 3 vil der eventuelt kunne gives regler, som kan bidrage til at lette og billiggøre laboratoriekontrollen. På tilsvarende måde kunne man eventuelt med fordel for kontrollen med forureninger og restkoncentrationer i levnedsmidterne tænke sig, at f. eks. lægemidler, der anvendes i den primære landbrugsproduktion, blev forsynet med røbestoffer.

Til kapitel 3.

Til § 22.

Bestemmelsen har forbillende i den *gældende lovs* § 13, stk. 2, der har følgende indhold: „Indenrigsministeren kan . . . fastsætte nærmere regler til forebyggelse af sundhedsfare fra brugs- og forbrugsgenstande“.

Bestemmelsen kom ind i loven under behandlingen i rigsdagen. Den er i sin nugældende form så vidtspændende, at den kunne tænkes anvendt uden for enhver forbindelse med levnedsmidler. I henhold til bestemmelsen er der således udfærdiget en bekendtgørelse nr. 135 af 4. maj 1964 om forbud mod salg eller overdragelse af brugt vat o. l. fra sygehuse, sygehjem, laboratorier m. v.

Det har været overvejet med hjemmel i denne bestemmelse at skride ind mod engangsflasker af glas, fordi denne anvendelse kunne betyde talrige beskadigelser for legende børn ved skov og strand.

Med den her valgte formulering dækker den foreslåede regel et praktisk vigtigt område, såsom rengøringsmidler o. l., der almindeligt anvendes i husholdningen, men hvis afgørende bestanddele ikke berøres af giftlovgivningens regler.

Ved brugsgenstande forstås varer, der kan anvendes over en længere periode, f. eks. husgeråd af keramik m. v., medens der ved forbrugsgenstande forstås varer, der som opvaskemidler og midler til hårvask „konsumeres“ ved benyttelsen.

Til kapitel 4.

Medens kapitel 2 i lovforslaget går ud på at beskytte forbrugeren mod sundhedsrisiko og derfor i